

РЕШЕНИЕ

№ 4600

гр. София, 04.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в
публично заседание на 13.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Георги Терзиев

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **7272** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 - чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 118 от Кодекса за социалното осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба с вх. № 17652/11.07.2025 г. по описа на АССГ на Т. А. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. Х. М. срещу Решение № 2153-21-165 от 2025 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 02.05.2025 г.

Жалбоподателят счита, че решението на директора на ТП на НОИ – С.-град е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила, в противоречие с материално-правните разпоредби, в несъответствие с целта на закона и при необоснованост, като моли същото да бъде отменено. Твърди, че след прекратяване на трудовото му правоотношение през месец юли 2023 г. е бил надлежно регистриран като безработен и въз основа на подадени от работодателя данни с разпореждане на НОИ му е било отпуснато и изплащано парично обезщетение за безработица, като за периода е бил осигуряван и във фонд „Пенсии“. Излага, че впоследствие, след извършена проверка при работодателя, със задна дата е било променено основанието за прекратяване на трудовия договор, което е послужило като основание за издаване на разпореждане за възстановяване на изплатени суми и за изключване на периода от зачетения осигурителен стаж.

Излага доводи, че последващата корекция на данните, подадени от работодателя, не представлява ново обстоятелство по смисъла на чл. 114, ал. 2, т. 2 КСО, тъй като не разкрива неизвестен към момента на отпускане на обезщетението факт, а представлява промяна на вече декларирани

обстоятелства със задна дата. Твърди, че е получил сумите добросъвестно, въз основа на влязло в сила разпореждане на осигурителния орган, при наличие на всички законови предпоставки, като не е имал възможност да влияе върху подаваните от работодателя данни. Заявява, че не може да носи неблагоприятни последици от последващи действия на административния орган или на трети лица, както и че с оспореното решение неправилно е приложена относимата нормативна уредба, като е нарушен принципът на стабилност на административните актове и защитата на добросъвестно придобитите права.

Моли съда да отмени Решение № 2153-21-165 от 2025 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и да присъди сторените разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, явява се лично, представлява се от адв. М., който поддържа жалбата и моли съда да отмени оспорваното решение по изложените в същата съображения. Претендира разноски по списък.

Ответникът – Директора на ТП на НОИ – С.-град – редовно призован, представлява се от юрк. М., която оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна и недоказана. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд София град, като обсъди доводите на страните и събраните по делото писмени доказателства, приема за установена следната фактическа обстановка:

От данните по пенсионното досие се установява, че със заявление вх. № 2170-21-735 от 01.11.2024 г. /л. 34/ Т. А. Т. е поискал отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст, като към заявлението е представил документи по чл. 2 от Наредбата за пенсиите и осигурителния стаж /НПОС/, необходими за преценка на правото на пенсия. Въз основа на представените документи и данните, съдържащи се в Регистъра на осигурените лица на НОИ, длъжностното лице по пенсионно осигуряване е зачело на лицето осигурителен стаж в размер на 39 години, 6 месеца и 8 дни от трета категория труд, като при преценката е зачетен и осигурителен стаж в размер на една година за периода от 21.07.2023 г. до 20.07.2024 г. на получавано парично обезщетение за безработица след прекратяване на трудовото правоотношение с „Булран“ ЕООД, както и осигурителен стаж в размер на 4 години, 2 месеца и 8 дни на основание чл. 9а, ал. 1, т. 1 от КСО. Към датата на подаденото заявление Т. А. Т. е имал навършена възраст 64 години, 7 месеца и 2 дни.

Съгласно чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО и чл. 15, ал. 1, т. 9 от НПОС, считано от 01.01.2024 г., изискуемите предпоставки за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст за мъжете са навършена възраст 64 години и 7 месеца и осигурителен стаж 39 години и 6 месеца. След извършена преценка на правото на пенсия, с Разпореждане № [ЕГН] от 07.11.2024 г. /л. 19/ на длъжностно лице по пенсионно осигуряване на Т. А. Т. е отпусната лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО в минимален размер, считано от 29.10.2024 г. – датата на придобиване на правото на пенсия. С последващо Разпореждане № [ЕГН] от 11.12.2024 г. /л. 20/ пенсията е изменена на основание чл. 99, ал. 1, т. 2, б. „д“ от КСО във връзка с чл. 10, ал. 2 от НПОС, като е определена в действителен размер, считано от датата на отпускането ѝ.

С писмо с изх. № 1030-21-1768#63 от 11.03.2025 г. /л. 57/ на дирекция „Краткосрочни плащания и контрол“ при ТП на НОИ – С.-град дирекция „Пенсии“ е уведомена за резултатите от извършена проверка от контролен орган на НОИ на осигурителя „Булран“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], в резултат на която са издадени Задължителни предписания № ЗД-1-21-01723556 от 18.10.2024 г. за заличаване на некоректно подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО с вид осигурен „01“ за лица, включени в Национална програма „Помощ за пенсиониране“, сред които и за Т. А. Т. за периода от 21.07.2021 г. до 20.07.2023 г., както и за подаване на коректни данни с вид осигурен „25“. С Решение № 1040-21-675 от 15.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град /л. 58/ подадената от осигурителя жалба срещу задължителните предписания е оставена без уважение.

След влизане в сила на задължителните предписания е извършена нова преценка на правото на парично обезщетение за безработица, при която е установено, че след прекратяване на трудовото правоотношение с „Булран“ ЕООД Т. А. Т. не попада в персоналният обхват на чл. 54а от КСО, тъй като не е подлежал на осигуряване за безработица като лице, заето по Национална програма „Помощ за пенсиониране“. С Разпореждания № 214-00-10844-4 /л. 63/ и № 214-00-10844-5 /л. 62/ от 14.03.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица е отменено Разпореждане № 214-00-10844-1 от 03.08.2023 г. за отпускане на парично обезщетение за безработица за периода от 21.07.2023 г. до 20.07.2024 г. и е постановен отказ за отпускане на обезщетение по подаденото на 25.07.2023 г. заявление.

С оглед установеното, че паричното обезщетение за безработица за периода от 21.07.2023 г. до 20.07.2024 г. е отпуснато в нарушение на чл. 54а от КСО и е неоснователно изплатено, е прието, че отпада основаниято за зачитане на осигурителен стаж за този период по чл. 9, ал. 2, т. 4 от КСО, поради което е извършена нова преценка на правото на пенсия по подаденото на 01.11.2024 г. заявление, като е изключен зачетеният първоначално осигурителен стаж в размер на една година за периода 21.07.2023 г. – 20.07.2024 г.

При съобразяване на разпоредбата на чл. 9а, ал. 6 от КСО е прието, че предвид внесените осигурителни вноски по чл. 9а, ал. 1 от КСО за период от 4 години, 2 месеца и 8 дни, лицето има право да внесе осигурителни вноски по чл. 9а, ал. 2 от КСО само за период от 9 месеца и 22 дни, с които не придобива право на пенсия, тъй като недостигащият осигурителен стаж е в размер на 11 месеца и 22 дни. Без зачитане на осигурителен стаж за периода от 21.07.2023 г. до 20.07.2024 г., общият осигурителен стаж на Т. А. Т. към датата на заявлението възлиза на 38 години, 6 месеца и 8 дни, поради което не са изпълнени изискванията на чл. 68, ал. 1 и 2 от КСО и чл. 15, ал. 1 от НПОС за 2024 г. за придобиване право на пенсия за осигурителен стаж и възраст.

В резултат на това, с Разпореждане № [ЕГН]/35 от 02.05.2025 г. на длъжностното лице по пенсионно осигуряване /л. 22/ е отменено Разпореждане № [ЕГН] от 07.11.2024 г. за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст и последващите го разпореждания, като е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст по подаденото на 01.11.2024 г. заявление.

Срещу издаденото разпореждане е депозирана жалба с вх. № 1012-21-599 от 28.05.2025 г. /л. 79/, с която се иска отмяна на същото и възстановяване изплащането на пенсията за осигурителен стаж и възраст, както и зачитане на осигурителния стаж в периода 21.07.2023 – 20.07.2024 г.

В резултат на административното обжалване е постановено оспореното в настоящото

производство Решение № 2153-21-165 от 12.06.2025 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което жалбата е оставена без уважение, а разпореждането е потвърдено като правилно и законосъобразно.

При така установената фактическа обстановка Административен съд София-град, 60-ти състав, направи следните правни изводи:

Видно от данните по делото Решение № 2153-21-165 от 12.06.2025 г. на Директора на ТП на НОИ С.-град е връчено на неговия адресат чрез пощенския оператор (л. 94) на 25.06.2025 г., а жалбата, депозирана до съда, е от 08.07.2025 г. Съдът констатира, че същата е подадена в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна, поради което същата е процесуално ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно разпоредбата на чл. 168, ал. 1 от АПК, приложима в настоящото производство по силата на чл. 118, ал. 2 от КСО, съдът дължи служебна проверка на оспорения административен акт, която не се ограничава до наведените в жалбата оплаквания, а обхваща всички основания за законосъобразност по чл. 146 от АПК, а именно – наличие на компетентност на издалия акта орган, спазване на установените административнопроизводствени правила и материалноправни разпоредби, съответствие с изискванията за форма, както и съобразяване с целта на закона.

Оспореното решение на директора на ТП на НОИ – С.-град е валидно и допустимо. Същото е постановено при надлежно сезиране с жалба по реда на чл. 117, ал. 1 от КСО и в предвидения от закона срок по чл. 117, ал. 2, т. 2 от КСО. Издадено е от материално и функционално компетентен орган – директора на ТП на НОИ – С.-град /видно от Заповед № 1712 от 17.08.2015 г./, съгласно чл. 117, ал. 3 от КСО.

Решението е обективизирано в изискуемата от закона писмена форма, притежава съдържанието по чл. 59, ал. 2 от АПК и отговаря на изискването за мотивираност по чл. 117, ал. 3 от КСО. В него са индивидуализирани издалият го орган, релевантните фактически и правни основания, въз основа на които е формирана волята на административния орган, и е постановен ясен и недвусмислен диспозитив. Актът съдържа и указания относно реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване, като е надлежно датиран и подписан.

При осъществяване на административния контрол за законосъобразност не са установени съществени нарушения на административнопроизводствените правила, които да обуславят неговата отмяна, като оспореното решение се явява и материалноправно законосъобразно.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО правоотношението по осигуряване възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1, и за която са внесени или дължими осигурителни вноски, като то продължава до прекратяването на тази дейност. В същия смисъл § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби на КСО дефинира „осигурено лице“ като физическо лице, което извършва трудова дейност, подлежаща на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за която са внесени или са дължими съответните осигурителни вноски.

По силата на чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, задължително осигурени по отношение на общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и

професионална болест, както и за безработица, са всички работници и служители, независимо от характера на тяхната работа, начина на заплащане и източника на финансиране, с изключение на лицата, посочени в ал. 10 и в чл. 4а, ал. 1. Лицата, включени в програми за подкрепа на майчинството и насърчаване на заетостта, не подлежат на осигуряване за безработица, когато това е предвидено изрично в съответната програма. В раздел VII, т. 2 на действащата до 27.05.2024 г. Национална програма „Помощ при пенсиониране“ е уточнено, че във връзка с чл. 4, ал. 1, т. 1 от КСО, лицата, включени в програмата, не се осигуряват за безработица.

Следователно, за периода, през който жалбоподателят е бил включен в Националната програма „Помощ при пенсиониране“, той не е бил осигурен за безработица, като това е в съответствие с нормативните изисквания и установените законови разпоредби.

Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. на МФ предвижда, че за лицата, работещи по Националната програма „Помощ при пенсиониране“, следва да се подават данни с вид осигурен „25“.

От извършената от осигурителните органи проверка в информационната система на НОИ е констатирано, че осигурителят „Булран“ ЕООД, който е бил работодател на жалбоподателя, е подавал некоректни данни за лицата, попадащи в обхвата на Приложение № 1 към чл. 2, ал. 1 от Наредба № Н-13/17.12.2019 г. на МФ, с вид осигурен „01“ вместо „25“ за периода 21.07.2021 г. – 20.07.2023 г.

На основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО контролният орган на ТП на НОИ – С.-град е издал задължителни предписания № ЗД-1-21-01723556/18.10.2024 г., с които дружеството, в качеството му на осигурител, е задължено да заличи некоректно подадените данни и да подаде коректни декларации с вид осигурен „25“. Издадените предписания са потвърдени с Решение № 1040-21-675/15.11.2024 г. на директора на ТП на НОИ – С.-град и са влезли в сила на 21.12.2024 г.

Вследствие на некоректното подаване на данни от осигурителя жалбоподателят е получил неправомерно парично обезщетение за безработица за периода 21.07.2023 г. – 20.07.2024 г., което е в противоречие с чл. 54а от КСО, доколкото Т. Т. не е подлежал на осигуряване за безработица. В тази връзка влязлото в сила разпореждане за отпускане на обезщетението е отменено от компетентния орган с Разпореждане № 214-00-10844-4/214-00-10844-5 от 14.03.2025 г. на ръководителя на осигуряването за безработица и е постановен отказ за отпускане на ПОБ по подаденото на 25.07.2023 г. заявление.

Съгласно чл. 9, ал. 2, т. 4 КСО за осигурителен стаж, без да се правят осигурителни вноски, се зачита времето през което лицето е получавало обезщетение за безработица. След установяването, че ПОБ на жалбоподателя е отпуснато в нарушение на чл. 54а от КСО, респ. е неправомерно изплатено, е отпаднало основанието за зачитане на осигурителен стаж по смисъла на чл. 9, ал. 2, т. 4 КСО.

Следователно коригираните данни водят до намаляване на осигурителния стаж на жалбоподателя, служещ за определяне правото му на лична пенсия за осигурителен стаж и възраст.

Във връзка с предоставените нови данни, длъжностното лице по чл. 98 от КСО е предприело действия за извършване на нова преценка за правото и размера на личната пенсия за ОСВ на

жалбоподателя, предвид че след последващото коригиране на данните подавани по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО за жалбоподателя от дружеството-осигурител, осигурителния период (21.07.2023 г. – 20.07.2024 г.) се явява зачетен неправилно.

Длъжностното лице по чл. 98 от КСО, действащо в условията на обвързана компетентност съобразно новите обстоятелства е издало процесното Разпореждане № [ЕГН]/35/02.05.2025 г., с което на основание чл. 99, ал. 2, чл. 68, ал. 1-2 и чл. 9а, ал. 2 от КСО е отменено Разпореждане № [ЕГН] от 07.11.2024 г. и на Т. Т. е постановен отказ за отпускане на лична пенсия за ОСВ.

Според чл. 5, ал. 6, изр. второ от КСО данните по ал. 4 служат за определяне на правото и изчисляването на размера на паричните обезщетения, пенсиите и помощите. В тази връзка заличаването/коригирането на такива данни за жалбоподателя води до изменение на периода, за който са внесени или дължими задължителни осигурителни вноски за него, следователно - до отмяна на разпореждането за определяне личната пенсия за ОСВ, а от там и определяне на нов размер.

Предвид извършената корекция на данните по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, неоснователно подавани от „Булран“ ЕООД за Т. Т., периода 21.07.2023 г. – 20.07.2024 г. е изключен от общият осигурителен стаж на жалбоподателя, като след извършената нова преценка на правото му на лична пенсия за ОСВ е достигнато до обоснования извод, че лицето не отговаря условието на чл. 68, ал. 1-2 от КСО, както и на условието на чл. 9а, ал. 2 от КСО, тъй като недостигащият стаж на лицето за придобиване право на лична пенсия за ОСВ е 00 години 11 месеца 22 дни.

В резултат длъжностното лице по чл. 98 от КСО, действащо в условията на обвързана компетентност правилно с Разпореждане № [ЕГН]/35/02.05.2025 г. е отменило Разпореждане № [ЕГН] от 07.11.2024 г. за отпускане на лична пенсия за ОСВ на жалбоподателя и е постановило отказ.

Съгласно нормата на чл. 99, ал. 1, т. 2 от КСО влязлото в сила разпореждане по чл. 98 от КСО може да се измени или отмени от органа, който го е издал по инициатива на органа, когато се установи, че пенсията е неправилно отпусната, какъвто е настоящия случай, тъй като след коригирането на данните подавани по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО от „Булран“ ЕООД жалбоподателят не е осигурено лице по смисъла на §1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО, за 21.07.2023 г. – 20.07.2024 г. и той не може да бъде зачетен за осигурителен стаж.

Обжалваното решение е взето при спазване на изискуемата форма, съдържа фактически и правни основания за издаването си и е надлежно мотивирано. Не се установява съществено нарушение на административнопроцесуалните правила при издаването му. Решението и потвърденото с него разпореждане са съобразени с приложимите материалноправни разпоредби и с целта на закона. Направените от решаващия орган правни изводи се кредитират, като съответстващи на доказателствения материал и на законовите разпоредби, позволяващи да се постанови акт с такова съдържание. Не са налице отменителни основания по чл. 146, т. 4 и т. 5 от КСО.

С оглед гореизложеното и поради липса на пороци, водещи до незаконосъобразност на оспорения акт, жалбата следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

Съобразно изхода от спора и на основание чл. 143, ал. 4 от АПК на ответника следва да се присъдят разноси за юрисконсултско възнаграждение в размер на 102,25 евро /сто и две евро и двадесет и пет цента/, равняващи се на 200 лв. /двеста лева/ съобразно разпоредбите на чл. 78, ал. 8 от ГПК, чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от НЗПП. С оглед на обстоятелството, че искането за разноси за присъждане на юрисконсултско възнаграждение основателно.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София град, Трето отделение, 60 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Т. А. Т., ЕГН [ЕГН], от [населено място], чрез адв. Х. М. срещу Решение № 2153-21-165 от 2025 г. на Директора на ТП на НОИ – С.-град, с което е оставена без уважение жалбата му срещу Разпореждане № [ЕГН]/35 от 02.05.2025 г.

ОСЪЖДА Т. А. Т., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ – С.-град направените по делото разноси в размер на 102,25 евро /сто и две евро и двадесет и пет цента/, равняващи се на 200 лв. /двеста лева/.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщението на страните, че е изготвено.

СЪДИЯ: